

L'AGULLA
I LA
NOIA
ADORMIDA

NEIL GAIMAN

IL·LUSTRAT PER
CHRIS RIDDELL

Empúries

narrativa

L'agulla
i la
noia
adormida

Neil Gaiman

Il·lustrat per
Chris Riddell

Traduït per Yannick Garcia

Editorial Empúries

Barcelona

© pel text: Neil Gaiman, 2013, 2014
© per les il·lustracions: Chris Riddell, 2014
© per la traducció: Yannick Garcia Porres, 2015

Primera edició: febrer del 2015

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Àtona Víctor Igual
Impressió: SYL
DIPÒSIT LEGAL: B. 702-2015
ISBN: 978-84-9787-992-7

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Lra el regne més proper al de la reina, a vista d'ocell, però és que ni tan sols els ocells no gosaven sobrevolar-lo. La serralada costeruda que feia de frontera entre els dos regnes foragitava les persones i les bestioles, tots la tenien per infranquejable.

Més d'un mercader decidit —tant se val de quina banda de les muntanyes— havia pagat colles de gent perquè sortissin a buscar el suposat congost que hauria convertit en ric o rica qui el controlés. Així les sedes de Dorimar arribarien a Kanselaire en qüestió de setmanes, de mesos, però no d'anys. Per desgràcia, el congost no el trobaven mai, i és per això que, tot i que els dos regnes compartien una frontera comuna, ningú no gosava travessar d'un cantó a l'altre.

Ni tan sols els nans, que eren criatures dures, resistents, fetes a parts iguals de màgia que de carn i ossos, no eren capaços de travessar per dalt aquella serralada.

Per als nans allò no representava cap problema, però. Perquè ells no la travessaven per dalt, sinó per sota.

I vet aquí tres nans, lleugers com un de sol, que feien via pels camins foscos de sota les muntanyes:

—Afanyeu-vos! Afanyeu-vos! —va dir el nan del darrere—. Hem de comprar-li la roba de seda més fina de tot Dorimar. Si ens encantem, encara la trobarem venuda i ens haurem d'acontertar amb la segona seda més fina.

—Ja ho sabem! Ja ho sabem! —va dir el nan del davant—. També li comprarem una capsa per portar-l'hi, i així la rebrà completament neta i sense ni un polsim.

El nan del mig no va dir res. Aguantava amb força la pedra que li havia tocat sense que se li escapés ni la deixés caure. Era un robí, de tall bast i de la mida d'un ou de gallina. Valia un regne, un cop tallada i encastada, i no tindrien cap problema per bescanviar-la per les sedes més fines de Dorimar.

Als nans no se'ls hauria acudit regalar a la reina res que haguessin excavat ells mateixos de sota terra. Hauria estat una sortida massa fàcil, massa rutinària. La distància és el que torna màgics els regals, o si més no això era el que creien els nans.

quell matí la reina es va llevar d'hora.

—D'aquí a una setmana —va dir en veu alta—.

D'aquí a una setmana seré una dona casada.

Li semblava molt estrany, però també del tot categòric. No sabia com se sentiria quan fos casada. Al final va arribar a la conclusió que seria el final de la seva vida, si era cert que a la vida l'important era tenir opcions. Una setmana més i es quedaria sense opcions. Regnaria sobre el seu poble. Tindria fills. Potser moriria durant el part, o de vella, vés a saber, o en una batalla. Però el camí cap a la mort, batec a batec, seria inevitable.

Sentia els fusters a les prades del peu del castell, fabricant les cadires on seuria el seu poble per contemplar el casament. Cada martellada era un batec que li feia el cor.

Cada
martellada era
un batec que
li feia el cor

ls tres nans van sortir a la desbandada per un cau que donava al marge del riu i van anar pujant per la prada: un, dos, tres. Es van enfilar al cim d'un morrot de granit, van fer estiraments, van repartir cops de peu, van fer quatre salts i es van tornar a estirar. En acabat, van sortir corrent cap al nord, en direcció al cúmul d'edificis baixos que formaven el poble de Giff i, més concretament, a la fonda del poble.

El dispeser era amic seu: li havien dut una ampolla de vi de Kanselaire —un negre amb cos, dolç i intens, no com els vins aspres i insípidos d'aquelles terres—, com acostumaven a fer sempre. Ell els omplia el plat i els convidava a seguir el camí, no sense donar-los abans algun consell.

El dispeser, que tenia un pit ample com els seus barrils, i una barba frondosa i taronja com un pinzell de guineu, corria pel bar de l'establiment. Era primera hora del dia, i sempre que els nans havien arribat a aquella hora s'havien trobat el local buit, però en aquella ocasió hi devia haver unes trenta persones al bar, ni un de sol amb bona cara.

Els nans, que esperaven entrar en un bar buit sense fer soroll, van veure que tothom els observava.

—Mestre Guillot —va dir el nan més alt al dispeser.

—Nanos —va respondre-li ell, que pensava que els nans eren uns noiets, tot i que en realitat li multiplicaven l'edat per quatre o potser fins i tot per cinc—, sé que vosaltres sabeu on són els congostos per passar. Hem de sortir d'aquí.

—Quin problema hi ha? —va dir el més petit dels nans.

—La son! —va dir el trompa de la finestra.

—La pesta! —va dir una senyora molt ben vestida.

—L'Apocalipsi! —va exclamar un llauner a qui li dringaven les cassoles mentre parlava—. S'acosta l'Apocalipsi!

—Nosaltres fem camí cap a la capital —va dir el nan més alt, que feia d'alçada tot just com un nen petit—. Està empestada la capital?

—No és la pesta —va dir el trompa de la finestra, que tenia una barba llarga i grisa, i duia tot de llànties de cervesa i de vi—. És la son, feu-me cas.

—Com podeu dir que és una pesta, la son? —va voler saber el nan més baixet, que no tenia pèl a la cara.

—Una bruixa! —va dir el trompa.

—Una fada malvada —va corregir-lo un home galta-plè.

—Doncs jo he sentit a dir que era una fetillera —va ficar-hi cullerada la cambrera.

—Tant se val, el que era —va dir el trompa—. Aquí l'important és que no la van convidar a les festes del naixement.

—Rucades —va dir el llauner—. Aquesta hauria maleït la princesa tant si l'haguessin convidat al bateig com si no. Era una d'aquelles bruixes del bosc, de les que van foragitar fa mil anys, una mala peça. Va maleir la criatura tan bon punt va néixer: quan la nena fes divuit anys, es punxaria un dit i dormiria eternament.

L'home galta-plè es va eixugar el front. Suava molt, i això que no feia gens de calor.

—Tal com m'ho han explicat a mi, va estar a punt de morir, però una altra fada, aquest cop una de bona, li va canviar l'encanteri: d'una sentència de mort a una condemna de son. Un son màgic —va dir al final.

—Molt bé —va fer el trompa—. Doncs es va punxar el dit amb vés a saber què. I es va adormir. I l'altra gent que vivia al castell (el noble i la dama, el carnisser, el flequer, la lletera, la dama de companyia) es van adormir tots igual que ella. Cap d'ells no ha envelleït ni un sol dia des que van tancar els ulls.

—Van aparèixer unes roses —va dir la cambrera—. Roses que van créixer i van envoltar tot el castell. I el bosc es va anar fent més frondós, fins que es va tornar infranquejable. Quan va passar això, fa cent anys?

—Seixanta. O vuitanta, potser —va dir una dona que no havia dit res fins a aquell moment—. Ho sé perquè la meva tieta Letícia se'n recordava. En aquella època era una nena, i quan va morir de disenteria no havia fet els setanta encara, i d'això en farà ben just cinc anys a finals d'estiu...

—...i molts homes valents —va seguir dient la cambrera—, oh i tant, i dones valentes també, segons expliquen, han provat d'endinsar-se al bosc de l'Acaire, d'arribar fins al mateix castell, que és ben bé al mig del bosc, per despertar la princesa i així despertar també la resta d'adormits, però tots aquests herois, del primer fins a l'últim, hi han deixat la vida, assassinats per bandits o travessats per les punxes dels rosers que envolten el castell...

—Com se la pot despertar? —va preguntar el nan mitjanet, que encara duia la seva pedra aferrada a la mà i acostumava a centrar-se sempre en l'essencial.

—De la manera habitual —va dir la cambrera, i després li van pujar els colors—. O, vaja, això és el que diuen els contes.

—Ja veig per on vas —va dir el nan més alt—. O sigui, que se li ha d'abocar un bol d'aigua freda a la cara i cridar-li «Amunt, dormilega!», oi?

—Un petó —va dir el trompa—. Però mai no s'hi ha acostat prou ningú. Fa més de seixanta anys que ho intenten. Diuen que la bruixa...

—La fada —va dir el grassonet.

—La fetillera —va corregir la cambrera.

—El que sigui —va concloure el trompa—. Doncs que encara corre per allà. Això diu la gent. Si t'hi acostes massa, si aconsegueixes travessar els rosers, la bruixa estarà a l'aguait esperant-te. És més vella que l'anar a peu i dolenta com una serp, la roïnesa, la màgia i la mort personificades.

El nan més baixet va inclinar el cap cap a un cantó.

—Així doncs, hi ha una dona que dorm en un castell, i potser una bruixa o una fada al seu costat. Com és que també s'escampa aquesta pesta?

—Ha sigut aquest últim any —va dir l'home galta-plè—. Va començar pel nord, més enllà de la capital. Els primers que me'n van parlar van ser uns viatjants que venien de Stede, que és a tocar del bosc de l'Acaire.

—Als pobles la gent s'adormia —va dir la cambrera.

—Passa a molta gent, això d'adormir-se —va dir el nan més alt. Els nans dormen molt poc: dos cops l'any com a màxim, i quan s'hi posen dormen setmanes seguides, però ell ja havia dormit prou en aquesta vida i no hi veia res d'especial ni d'insòlit.

—Allà mateix on els venç la son, s'adormen i no es desperten mai més —va dir el trompa—. Fixeu-vos com estem tots. Vam sortir corrent dels nostres pobles i hem fet cap aquí. Tenim germans i germanes, dones i nens, que ara són a casa o a l'estable, al seu obrador, dormint. Tothom hi té algú, allà.

—Cada cop s'escampa més de pressa —va dir la dona prima i pèl-roja que no havia pres la paraula encara—. A hores d'ara avança dos o tres quilòmetres cada dia.

—Demà ja la tindrem aquí —va dir el trompa, i en acabat va buidar la gerra i va fer un gest al dispesar perquè l'hi tornés a omplir—. Ja no podem escapar-nos enlloc. Demà tots els que som aquí ens adormirem. Alguns hem decidit lliurar-nos a la borratxera abans no ens atrapi la son.

—Quina por li teniu, a la son? —va preguntar-los el nan més baixet—. Només és dormir. És una cosa que fem tots.

—Vés a veure-ho —li va dir el trompa. Va tirar el cap enrere i va beure tant com va poder de la seva gerra. Després se'ls va tornar a mirar, amb la vista emboirada, com estranyat que encara fossin allà—. Vinga, endavant. Aneu a veure-ho amb els vostres ulls. —Va empassar-se el que li quedava del glop i va descansar el cap damunt la taula. I van decidir anar a veure-ho.

I van decidir
anar a veure-ho